

Colecția: CoMedia
Coperta: Stelian BIGAN

EBRIS

We know
books

ioana doreanu

mărturii scrise și sonore
cu și despre voci de colecție
pierdute și regăsite

Florin Bălănescu Vocația dialogului radiofonic

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOREANU, IOANA

Florin Bălănescu – Vocația dialogului radiofonic:
mărturii scrise și sonore cu și despre voci de colecție pierdute și regăsite /
Ioana Doreanu. - București : Integral, 2023
ISBN 978-606-992-708-3

78

© INTEGRAL, 2023

Editor: Costel POSTOLACHE
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-708-3

INTEGRAL

1096. Veronica Micle / 2020.03.03	1105. Îngăduința / 2020.03.18
1097. Bațjocura / 2020.03.04	1106. Emil Borna / 2020.03.19
1098. Dimitrie Anghel / 2020.03.05	1107. Învață-mintele / 2020.03.23
1099. Trecerea timpului / 2020.03.09	1108. Romulus Vulpescu / 2020.03.24
1100. Iulia Hașdeu / 2020.03.10	1109. Responsabilitatea / 2020.03.25
1101. Ștefan cel Mare și Sfînt / 2020.03.11	1110. Ana Blandiana / 2020.03.26
1102. Panica / 2020.03.12	1111. Moldova Folk 40 / 2020.05.18
1103. Alexandru Ioan Cuza / 2020.03.16	
1104. George Stanca / 2020.03.17	

Cuprins

Gînduri... înainte de orice început	7
Așa a început povestea.....	11
Cîntec.....	15
Eu, despre mine, cum n-am mai făcut-o niciodată	17
Antena Bucureștilor (1993-1994).....	31
Răzvan URSULEANU	33
Pușa ROTH	52
Ileana CÂRSTEA SIMION	61
Rodica COTESCU	67
Festivalul de folk de la Colibița	71
Toni VLAD	73
Florin BĂLĂNESCU	75
Radio Iași	81
Grigore ILISEI.....	83
Ion MAFTEI (FLAVUS)	86
Daniela VLAD	91
Emil RĂDUCANU	95
Erika ENGEL.....	102
Invitați în studio	111
Iurie SADOVNIC (ORHEIANU).....	113
Viorel BURLACU.....	119
Maria MOCANU	139
Anastasia LAZARIUC	141
Ion RAȚĂ (RAZZA)	145

Ascultători.....	151
Mihai MANEA (cROCo).....	153
Adrian IVANIȚCHI.....	156
Florin SĂSĂRMAN.....	158
Lidia (Lidioara).....	161
Virginia.....	164
Cătălina.....	167
Cristian BUICĂ.....	170
Ovidiu MIHĂILESCU.....	173
Radu LUPAȘCU.....	176
Ginduri, la final.....	179
I. Decalogul emisiunii <i>Dialoguri nocturne</i>	181
II. Invitații radioprogramului de seară de la Antena Bucureștilor.....	183
III. Temele și invitații emisiunii <i>Dialoguri nocturne</i> de la Radio Iași ...	185

LIBRIS

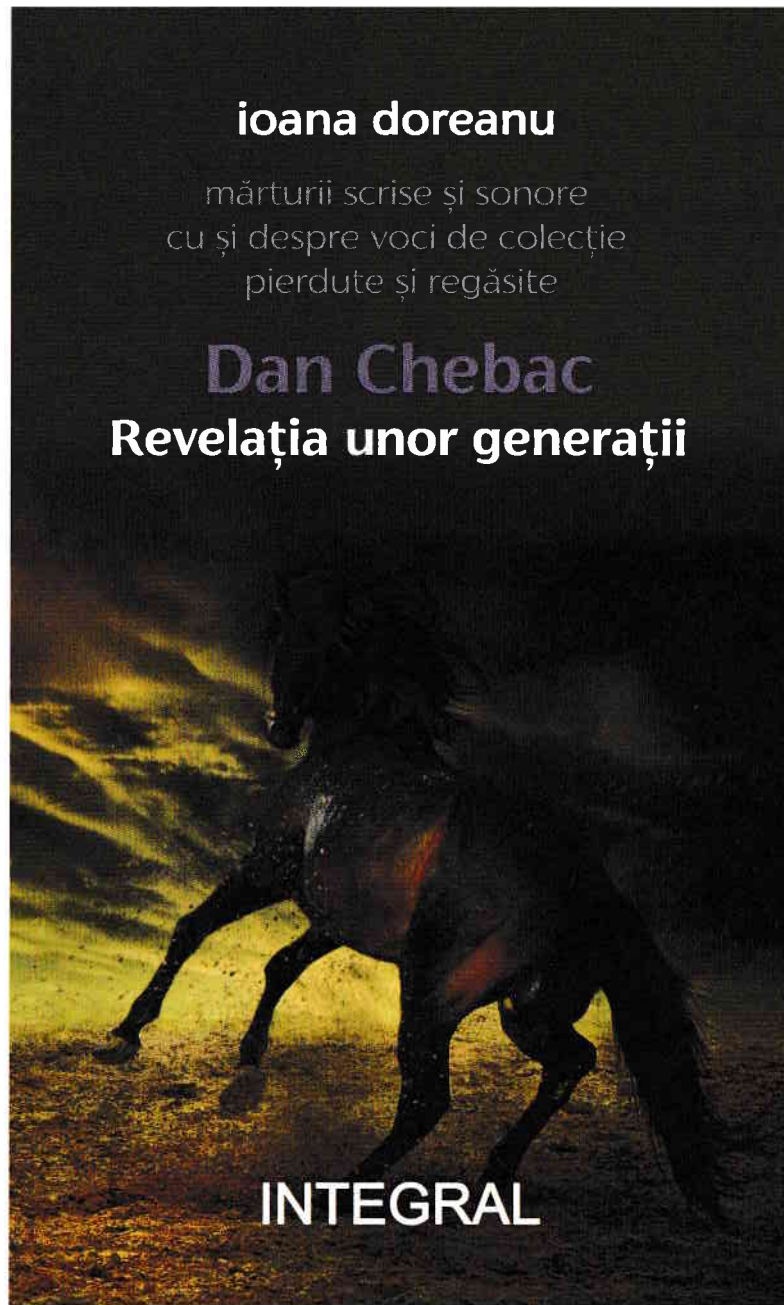
We know
books

ioana doreanu

mărturii scrise și sonore
cu și despre voci de colecție
pierdute și regăsite

Dan Chebac

Revelația unor generații

INTEGRAL

Cîntec...

„De ziua în care am fost născut,
Știu că sînt trei, dar n-am știut
Că am o zi-n certificat,
O alta, la bunica-n sat...
M-am tot gîndit, m-am întrebat
Și de la mama am aflat:

Mi-a spus că-n ziua cea dintîi,
Am venit noaptea, căpătîi,
A doua zi, la buna-n sat,
A treia zi, înscris la sfat.
În prima zi, oi fi țipat,
Acum, vorbesc dialogat.”

„De ziua-n care ai fost născut,
Știm că sînt trei, dar n-am știut
Că ai o zi-n certificat,
O alta la bunica-n sat.

...De ziua-n care te-ai născut!”

QR1. „Cîntec” dedicat lui Florin Bălănescu, de ziua lui,
de Dan Chebac și Ioana Doreanu

De unde să știu ce gîndesc,
dacă nu *aud* ce vorbesc?

Eu, despre mine, cum n-am mai făcut-o niciodată

Am fost născut în spitalul din comuna (în prezent, orașul) Murgeni, județul Vaslui, într-o noapte incertă a lunii iunie 1955: pe 8 (potrivit spuselor mamei), pe 10 (după convingerea bunicii materne, la care am copilărit) sau pe 11 (dată consemnată în acte); fiind un tip sentimental, dau crezare mamei.

Comuna Cîrja, județul Vaslui, x.08.2009

Părinții mei au fost cadre didactice: mama, Natalia Valeria, învățătoare, iar tata, Ioan, profesor și directorul celor două școli

și grădinițe, precum și al căminului cultural din comuna Cîrja, situată în apropierea Murgenilor, unde mi-am făcut veacul pînă la 15 ani.

Părinții (comuna Cîrja, județul Vaslui, 196x)

Împreună cu fratele meu mai mic, Dorin, și cu băieții de vîrsta noastră, hoinăream prin lanurile nesfîrșite de grâu și porumb, pe dealurile încărcate cu vii și livezi, prin bălțile mirifice din lunca Prutului, aflate chiar lîngă sat. După-amiezile, alergam îndîrjiți (vorba vine, că, de fugit, fugeau ceilalți, eu eram mereu portar) ore întregi pe stadion după o minge de fotbal peticită mai mereu

a doua zi; în serile de joi și sîmbătă, eram nelipsit de la filmele preponderent sovietice de război aduse de caravana cinematografică la căminul cultural. Am învățat să citesc la patru ani și după cîteva luni aveam deja fișă la biblioteca sătească; majoritatea lecturilor ofereau cam aceeași tematică și aceiași eroi: război, colhozuri, comsomoliști și comuniști veșnic biruitori.

Bunicii materni, din satul în care am copilărit, fuseseră agent sanitar (simpatizant liberal, motiv pentru care a și fost mutat din post în post...), respectiv moașă comunală; bunicul era hîtru și, de aceea, eram mai mult pe lîngă el, iar bunica, o fire sentimentală, probabil suferea din cauza asta, cu atît mai mult cu cît ea a avut grijă de noi cît am stat acolo – și, pînă cînd părinții au făcut casa noastră, au fost cîteva ani buni. La bunici, era raiul pe pămînt: aveau o curte nesfîrșită, cu o pădurice de salcîmi, pomi, grădina de zarzavaturi, iarbă peste tot, stupi cu albine, al căror zumzet ne

Părinții (Vaslui, 18.05.1985)

înebunea în grădinița cu flori, stoluri de porumbei, cuiburi de vrăbii sub streșinile casei, cal și căruță, câine, pisici și tot soiul de alte animale și păsări, beci și coșare, în care ne ascundeam în jocurile noastre care nu se mai terminau, fîntînă și velniță, iar dincolo de gard erau barca bunicului și, imediat, balta Prutului, în care ne scăldam sau ne aventuram de capul nostru pînă la ostroavele cu stuf și papură, unde ne făceam sălașuri în care ne ascundeam. Și cîte păsări de baltă erau... Și cîtă vegetație... Cînd era cald, luam cu toții masa afară, lîngă bucătăria de vară, stînd pe niște băncuțe din lemn sub un copac umbros, iar pe prispele celor două case ne adunam după-amiezile și serile ascultînd vrăjiți snoavele bunicului. Bunica fusese prietenă apropiată a boierilor satului, Donca, dar poveștile ei despre oamenii aceștia extraordinar de destoinici și de atașați de săteni m-ar fi fascinat acum cu mult mai mult decît atunci. Via, ca și culturile de grâu și porumb, erau în cîmp, dar, fiind mai departe, acolo ajungeam numai însoțiți.

După ce am mai crescut și ne-am mutat în casa cea nouă, tot satul era al nostru: de la baltă la stadion sau de pe dealurile cu vii și livezi la derdelușuri, știam și cu ochii închiși fiecare loc în care călcam; din păcate, știa și tata, care ne dibuia într-un timp record și cu o rară precizie, cînd dispăream de acasă. Eram topiți după spectacolele de la căminul cultural, unde veneau artiști cunoscuți, dintre care mi-i amintesc pe Ștefan Ciubotărașu, Ion Luican, Angela Moldovan, Tita Bărbulescu și Fărămiță Lambriu. La hramul satului, pe 8 septembrie, era sărbătoare mare; toți se îmbrăcau cu ceea ce aveau mai frumos și se vizitau unii pe alții, iar noi, copiii, ne adunam la stadion, unde ascultam lăutarii și ne uitam cu jînd la hora satului, ne dădeam în bărci și în scrîncioburi, jucam fotbal sau urmăream meciurile celor mari, concuram în curse de biciclete sau de alergări și țineam din scurt tarabele cu dulciuri, înghețată și bragă. Seara se lăsa blînd, risipind în liniștea amurgului larma de peste zi. Iernile erau îngropate în zăpezi; din noiembrie, aveam întotdeauna în casă o lopată fără de care, aproape în

fiecare an, nu am mai fi putut ieși, căci ninsorile de peste noapte înălțau troiene pînă deasupra geamurilor și dimineața ieșeam printr-un tunel pe care tata îl săpa prin nămeți. Apoi, ce larmă dezlănțuiam la săniuș sau cu patinele pe balta înghețată, de unde ne întorceam uzi, îmbujorați, înghețați și, mai ales, fericiți! Și veneau sărbătorile... Cîtă bucurie era și atunci! N-am să pot uita niciodată bunătățile mamei, darurile pe care le așteptam înfrigurați, aproape nemaiadormind, descoperite dimineața în ghetuțe sau sub pernă, ca și recoltele de dulciuri, fructe, colaci și bănuți pe care le adunam după o zi întregă de colindat din casă în casă.

Bunicii paterni se aflau într-un sat din județul Bacău; pe bunicul mi-l amintesc doar vag, pentru că a murit pe cînd eram mic și nu cred să-l fi văzut mai mult decît o dată; bunica, în schimb, mi-a colorat copilăria și adolescența cu firea ei dinamică, veselă și activă, mai ales că, rămasă singură, s-a mutat în casa noastră din sat, unde s-a și stins.

Am intrat în clasa I tuns cu breton și în uniformă cu șorțuleț pepit, după moda acelor ani. Spre disperarea mea, am fost inclus cu de-a sila în formația de dansuri populare, în corul și ansamblul de gimnastică ale școlii, tîrît pe la mai toate fazele concursurilor comunale și raionale de profil; nemaivorbind de supliciu serbărilor de la sfîrșit de an școlar, unde trebuia să mă dau în spectacol și recitînd, cu privirea în podea. După ciclul primar la școala veche din vremea lui Spiru Haret, în clasa a V-a am fost mutat, cu breton cu tot, pentru următorii patru ani la cealaltă școală, mai nouă și parcă mai aproape de casă; acolo, am învățat cît de cît să joc tenis de masă cu coperțile cartonate ale manualelor pe post de palete și tot acolo tata îmi mutila media generală cu cîte un 8 sau 9 la botanică, zoologie, anatomie sau biologie, note urmate, invariabil, de obișnuitele corecții fizice de acasă.

În vara anului în care părinții au fost nevoiți să se mute la Vaslui, în urma retrogradării comunei copilăriei mele la rang de sat cu viitor precar, am intrat, ca elev intern în clasa a IX-a, la

Liceul *Costache Negruzzi* din Iași. Deși mi se deschidea o nouă lume, despărțirea de ai mei și de casa părintească a fost dureroasă: în primul trimestru, în fiecare seară, adormeam plângând... După anul dificil de acomodare, am fost selectat la clasa specială de matematică, materie pentru care aveam afinități și pasiune încă din sat. În următorii trei ani, am performat oarecum: am fost olimpic la această disciplină și am câștigat locul I pe țară la concursul anual de rezolvări de probleme al revistei *Gazeta Matematică*.

Brăila, 1974

Am intrat, firește, la Facultatea de Matematică a Universității *Alexandru Ioan Cuza* din Iași, dar, după nouă luni de armată la Brăila, doi ani mai târziu, m-am transferat și apoi am absolvit Facultatea de Mecanică a Institutului Politehnic (astăzi, Universitatea Tehnică) *Gheorghe Asachi* din același oraș. În studenție, mi-am cultivat trei dintre mai vechile pasiuni: lecturile aproape de orice fel, rebusismul – publicând în ziare, reviste și almanahuri, cu referințe în dicționare și lucrări specializate – și tenisul de masă, sport la care am fost de mai multe ori vicecampion universitar, am participat la turnee finale și la numeroase competiții locale, zonale și naționale.

Iași, 1975

Am lucrat zece ani la Combinatul de Utilaj Greu din Iași, timp în care am descoperit fascinația jocului de scrabble. Am înființat un astfel de cerc în oraș, unde am atras pasionați ai acestui sport, dintre care unii au devenit jucători valoroși. Cîțiva ani, am colindat prin țară în turnee (fiind scos din producție și remunerat ca sportiv!), am susținut rubrici de specialitate în presa locală, am organizat și arbitrat un campionat județean, precum și întâlniri interjudețene; am și „exportat” jocul, cu tot cu dicționarele de rigoare și regulamentul de concurs, în Basarabia, la Chișinău. În acea perioadă, am devenit campion național, am cîștigat Cupa României pe echipe, turneul campionilor și topul anual, am stabilit, de mai multe ori, recordul național la scrabble integral, pe care îl dețin și astăzi.

În anul 1990, am inițiat rubrici de popularizare a jocului la studiourile teritoriale de radio și de televiziune din Iași, la primul dintre ele începînd să colaborez și cu alte subiecte; așa am ajuns să fiu angajat aici ca redactor, la debutul unei cariere jurnalistice care avea să dureze 30 de ani. Am activat la Studioul Teritorial de Radio Iași între 15 septembrie 1990-13 octombrie 1993 și 24 octombrie 1994-11 iunie 2020, cînd m-am pensionat. Anterior, am colaborat realizînd rubrica *Radioscrabble** (25 februarie-23 decembrie 1990), care a însemnat, de fapt, debutul meu radiofonic, precum și o serie de interviuri. Am redactat și prezentat, în ordine, următoarele emisiuni, cele mai multe dintre ele simultan: *Nocturna studenților (Estudiantina)**, *Gînduri de Anul Nou*, *Am fost cîntec**, *Anul Nou cu bucurie!*, *Radiogram*, *Radiosport*, *Magazin muzical-sportiv*, *De la un stadion la altul*, *Informații și muzică*, *Radioprogram electoral*, *Bună dimineața! (Diminețile noastre)**, *Întîlniri pe unde medii*, *Radioalmanah*, *Sîmbătă cu prieteni**, *Actualitatea radio*, *Meridian*, *Matineu cu cîntec (Radio-service)*, *Fir direct**, *Cineva te ascultă*, *Puls estival*, *Radiosfera*, *Puls 120*, *Melodii club**, *Săgeata lui Cupidon*, *Șoapte în noapte**, *Noctambulia*, *Sonografii*, *Valențele cotidianului*, *Agenda publică*, *Moldova folk 40**, *Muzica anilor '60-'70-'80**, *Prin Moldova*, *La ordinea zilei*, *Regional expres* și *Dialoguri nocturne**, precum și transmisiuni sportive,

relatări în direct și colaborări la alte emisiuni. De asemenea, în mai multe rînduri am lucrat la redacția de știri.

București, 1994

Între 14 octombrie 1993 și 23 octombrie 1994, am activat la Radio România București, în cadrul redacției de știri. În paralel, am realizat emisiunea informativă *Azi – în țară și în lume* de la România Actualități – două ediții (2 și 9 iulie 1994), rubrica *Logicon** de la România Tineret – 13 ediții (31 iulie-25 octombrie 1994) și radioprogramul de seară* de la Antena Bucureștilor – 51 de ediții (25 aprilie-22 octombrie 1994), precum și diverse colaborări la alte programe.

Din cele peste 4.000 de ediții pe care le-am realizat, nu a existat nicio rubrică sau emisiune care să nu mă pasioneze, dar cele notate cu * mi-au fost cele mai dragi; pentru trei dintre ele, însă – *Șoapte în noapte* și *Dialoguri nocturne* de la Radio Iași, precum și radioprogramul difuzat în tronsonul de seară la Antena Bucureștilor – am un sentiment special. Prima emisiune, transmisă în direct, între 9 ianuarie și 28 august 2006, avea o durată de două ore și era concepută ca o punte între suflete, care se destăinuiau în scrisori, mesaje sau intervenții în direct. Oamenii aveau atunci, ca și acum, o imensă nevoie de comunicare, ajungînd la confidențe pe care mi-au mărturisit că nu le-au putut împărtăși nimănui în viața de toate zilele. Cea de-a doua, difuzată, de asemenea, în direct, între 4 noiembrie 2013 și 18 mai 2020, în 1.111 ediții, dura tot două ore și a avut ca participanți efectivi – fie prezenți în studio, fie prin intervenții telefonice, scrisori sau mesaje transmise prin

S.M.S. ori e-mail – sute de ascultători din mai multe țări. Discuțiile erau axate pe o anumită temă, cu excepția serilor în care la microfon se aflau personalități remarcabile din lumea muzicii, literaturii ori politicii, majoritatea din Basarabia. S-au deschis suflete, s-au întâlnit oameni care nu se cunoscuseră pînă atunci și s-au legat statornice prietenii, cu unii dintre ei păstrând legătura și acum. Cea de-a treia emisiune dragă sufletului meu, transmisă tot în direct, era structurată în două părți a câte două ore: prima consta în informații utilitare alternate cu muzică, iar cealaltă prilejua întâlnirea cu un invitat de marcă din zonele muzicii, teatrului, filmului, sportului sau politicii. Păstrez și acum duioase amintiri și bucuria unor prietenii care s-au conservat de-a lungul anilor.

Din multitudinea de întâmplări mai mult sau mai puțin insoțite petrecute în cadrul acestora, redau, în ordine cronologică, unele care au și caracter de exemplu.

Șapte în noapte, după cum sugerează și titlul, era un program interactiv transmis în direct între orele 23,00 și 24,00, care se adresa în primul rînd sufletului și invita, chiar predispunea la destăinuire. Pe atunci, emisia Radio Iași nu era cuplată la internet, așa că majoritatea ascultătorilor trimitea scrisori sau intervenea telefonic. Unul dintre cei care se „lipiseră” de emisiune era un deținut din penitenciarul ieșean, condamnat pentru nu mai știu ce infracțiune gravă și care trimitea scrisori aproape la fiecare ediție. La început, n-a spus unde se află, dar, pe măsură ce a căpătat încredere, s-a destăinuit complet. Regreta sincer ceea ce făcuse și, prin mărturisirile lui, încerca să-și descarce sufletul și să capete măcar iertarea prietenilor emisiunii. Devenise dependent de ea și, pentru a fi lăsat de colegii de celulă să asculte, cu tranzistorul la ureche fiecare ediție la ora aceea tîrzie din noapte, ajunsese să le facă tot felul de servicii și corvezi în timpul zilei. Înclin să cred că emisiunea asta l-a recuperat ca om mai mult decît regimul de detenție, întrucît îmi scria că, pînă la a o descoperi, la sugestia unei rude, închisoarea îl înrăise și mai mult. Experiența lui mi-a

întărit mai vechea convingere că în sufletul oricît de întunecat al unui om există măcar un crîmpei de lumină; iar, ca să-l salvezi, totul e să ajungi la ea. Dintr-o zi, nu mi-a mai scris brusc; probabil, nu a mai putut asculta, căci mai avea niște ani de ispășit.

Al doilea episod s-a petrecut în cadrul radioprogramului de seară de la Antena Bucureștilor, care era transmis în direct în tronsonul orar 16,00-20,00. În primele două ore, difuzam informații utile la zi și muzică, iar, în partea a doua, aveam un invitat „de calibru”; de-a lungul celor patru ore, ascultătorii puteau interveni telefonic în orice moment. Între ei se instalase o prietenie și un soi de complicitate în virtutea cărora, de fiecare dată cînd unul dintre ei își mărturisea o cumpănă prin care trecea, ceilalți îi ofereau ajutorul. Se și întemeiasse un fan club al emisiunii, care a fost înființat în cadrul unei întâlniri comune la sediul radioului. Într-una din zile, a sunat un tînăr, care, cu o voce tristă, a început abrupt: „Bună seara... Mă numesc Dan și vă vorbesc din București; ascult emisiunea de cîteva luni și am simțit că prietenii noștri mă vor putea înțelege auzind trista mea poveste. Am împlinit 21 de ani și medicii mi-au spus că mai am trei luni de trăit...” În clipa aceea, am rămas fără glas; l-am lăsat să continue: „...Părinții mei știu că ascult emisiunea de multă vreme, dar acum nu mă aud. Nu am nevoie de compătimire și nici de compasiune; îmi doresc doar să comunic cu cineva apropiat, care să mă înțeleagă, și am simțit că voi ați putea fi prietenii mei...” Cînd am simțit că nu mai are nimic de adăugat, gîtuit de emoție, cum eram, i-am spus cîteva cuvinte pe care nu mi le mai amintesc și l-am invitat să rămînă pe recepție, deși știam cu certitudine că oricum asta va face. Ce a urmat... e lesne de închipuit; a fost o avalanșă de telefoane care a continuat aproape o săptămînă. Tineri și tinere, oameni de toate categoriile și vîrstele s-au oferit să-l întâlnească, să-i vorbească și să-l ajute sub orice formă, inclusiv bănește – gesturi devenite obișnuite printre ascultătorii emisiunii. Din ziua aceea, cu toate insistențele repetate ale prietenilor emisiunii de a-l contacta la

un număr de telefon sau la o adresă, Dan nu a mai intervenit. Sînt, însă, convins că a ascultat fiecare ediție din următoarele trei luni, pentru că numai de asta avea nevoie: de solidaritatea și căldura umană care să-i însoțească ultimii pași în această lume. După trei luni și vreo săptămînă, într-o zi am primit un alt telefon: „Bună seara... Sînt mama lui Dan...” ...Și a început să plîngă. Mi-am dat seama ce se întîmplase. Din nou, nu am mai avut puterea să intervin și am lăsat-o să continue: „...Dan nu mai este... V-a fost alături în fiecare emisiune pînă săptămîna trecută, cînd s-a stins... Vă mulțumesc, în numele lui și al meu, pentru prietenia pe care i-ați dăruit-o și de care a avut atîta nevoie... Nici nouă nu ne-a spus ceea ce v-a destăinuit... Am aflat de la o prietenă... Sînteți niște oameni minunați.” ...Și, plîngînd, a închis. Nu am fost capabil să mai adaug vreun cuvînt – nici nu trebuia – și am dat drumul direct la muzică; țin minte și acum ce am difuzat: *Kill My Heart*, marele succes al cantautorului ceh Dalibor Janda, pe care, în timp ce mama lui Dan vorbea, am apucat să-l indic colegilor de la pupitrul tehnic. A fost o altă lecție de viață pe care am învățat-o din radio: poți căpăta mai multă încredere în cineva pe care nu-l cunoști și nici nu-l vei întîlni vreodată, decît în cei de lîngă tine; măcar pentru certitudinea că, de acolo de unde se află, nu-ți va putea face niciun rău și nu va profita de franchețea ta. Cu singura condiție ca sentimentul de încredere în acel cineva să fie clădit pe sinceritate și dezinteres și să-l simți de nezdruccinat.

O altă experiență aparte am avut la *Dialoguri nocturne*, emisiune transmisă de Radio Iași zilnic, de luni pînă joi, între orele 22,00 și 24,00. În fiecare dintre cele 1.111 ediții, propuneam o temă sau aveam un invitat de marcă în studio, uneori chiar dintre ascultătorii fideli. S-au legat prietenii și chiar căsătorii, dar odată unul dintre auditori a abuzat în mod nepermis de încrederea cîtorva femei singure sau chiar cu familii. Corneliu – că așa-l chema – se prezenta acasă la ele și, la adăpostul statutului de prieten fidel al emisiunii și sub pretextul unor servicii altfel greu de obținut (uneia

i-a promis că, prin relațiile lui, îi va racorda casa aflată în afara satului la rețeaua de energie electrică, altelea că-i va procura medicamente din străinătate etc.), le cerea bani pentru aceste ajutoare nesperate, pe care, uneori, i-a și obținut. Din ziua în care păgubițele sau potențialele victime l-au divulgat în direct, „binefăcătorul” de ocazie a dispărut definitiv, deși pînă atunci trimisese mesaje sau telefonase în direct în mod constant. I-am dat numărul de telefon la Poliție și nu mai știu ce s-a ales de el. Încrederea de care vorbeam mai înainte a fost dublată în aceste cazuri de credulitate și, oricum, a depășit cadrul unei relații de la distanță.

Dincolo de aceste emisiuni, am colaborat la posturile de radio Moldova 1 din Chișinău, Cluj, Reșița, Top'91 din Suceava și Vox T din Iași, ca și la cele de televiziune Moldova 1 din Chișinău, Antena 1 din București, Studioul Teritorial Iași din cadrul Radioteleviziunii Române și TeleMoldova Plus din Iași.

Am absolvit cursurile de orientare și specializare profesională *News and Current Affairs*, organizate de Radioteleviziunea Română, în colaborare cu BBC World Service, dețin atestatul de ziarist profesionist și sînt membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, al Societății Ziariștilor din România și al Federației Internaționale a Jurnaliștilor.

De-a lungul timpului, am publicat sute de articole, reportaje, interviuri, medalioane, prefete, versuri, proză, jocuri rebusiste și probleme de scrabble în diverse volume și periodice. De asemenea, am organizat și/sau prezentat festivaluri, spectacole, recitaluri și lansări de discuri de muzică folk și am semnat textul de pe coperta interioară a unor albume de gen.

Am fost și am rămas mistuit de pasiuni; pe lîngă cele amintite deja, sînt un împătimit al muzicii de calitate, cu precădere al genurilor rock, folk, blues, jazz (cel vechi), country și muzică electronică. Am adunat mai bine de 10.000 de albume pe suport vinyl, C.D., D.V.D. și casete audio, la care se adaugă aproximativ 300 de lucrări și colecții de reviste de profil. În materie de filatelie, am achiziționat